

РАДОСТЕНЪ.

Тома е единъ отъ трудолюбивитѣ ученици въ нашето селско училище. Тази сутринъ той се връщаше отъ града. Ходилъ бѣ тамъ да прати по пощата пари и писмо на по-голѣмия си братъ, който слѣдваше въ гимназията.

Като наближи селото, при една нива, той съгледа двѣ дѣца. Майка имъ работѣше на другия край на нивата. Малкото си пеленаче тя бѣ оставила да го пази и забавлява по голѣмото му братче. Тома дойде до дѣцата. Той видѣ че пеленачето весело си играеше съ прѣститѣ на крачетата си, а неговия бавачъ бѣ сложилъ глава и заспалъ на трѣвата голъ — само по една ризка. А студения есененъ вѣтрецъ остро, остро подухваше. Тома изведнѣжъ се сѣти какво бѣ училъ въ училището за топлината. Дойде му на умъ, че човѣкъ никога не трѣбва да заспива не завитъ.

Спрѣ се той до заспалия бавачъ, спусна се и го зави съ абичката, що бѣ край него, и пакъ се опѣти къмъ село. Опѣти се той, но изведнѣжъ като че стана по-веселъ, по-радостенъ и започна да пѣе.

Да, Тома запѣ, защото бѣше извънредно много радостенъ и доволенъ, тѣй като съ учението си направи една добрина — запази отъ настинка единъ бждащъ ученикъ.

